

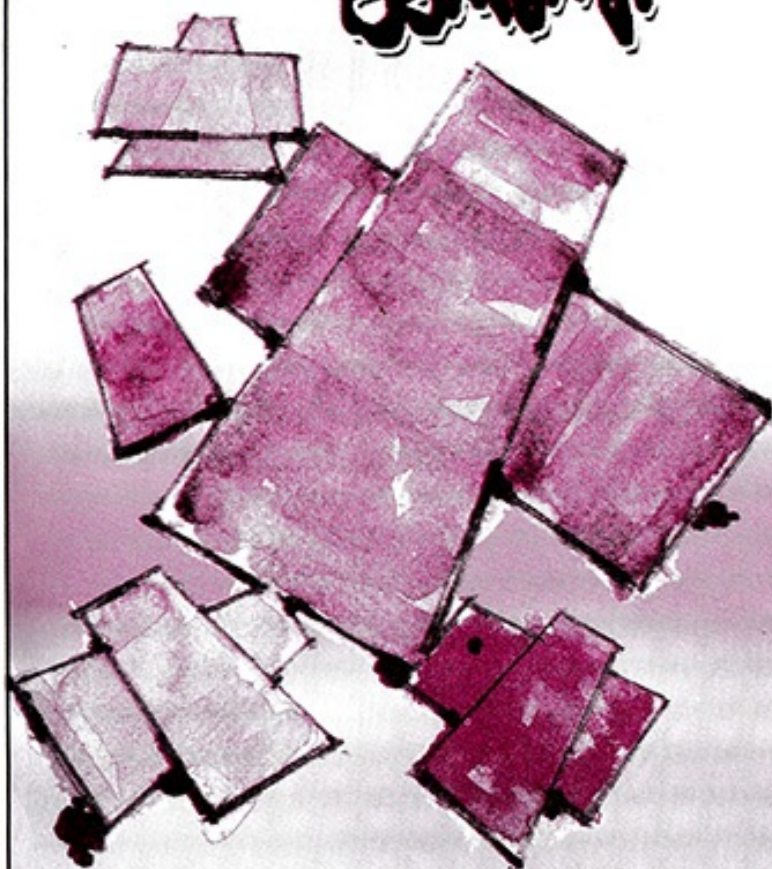
ထက်ကျော်

ငါးနှစ်လောက်
မှန်ကြည့်ခဲ့တယ်

ငါးနှစ်လောက်
မှန်ကြည့်ခဲ့တယ်

ဝေဖန်

ငါးနှစ်လောက်မှန်ကြည့်ခဲ့တယ်

ဆောင်းပါးက “ငါးနှစ်လောက်မှန်ကြည့်ခဲ့တယ်” ဆိုတဲ့ အတွက် မှန်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နား လည်သိရှိဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်။ မှန်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ မှန်ဆိုတာကြည်လင်သော ဖန်သားအပြားအချပ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အောက်ဘက်မှာ ပြဒါးသုတ်လိမ်းထားပြီး ကြည့်တဲ့ သူရဲ့ ရုပ်သွင်ကို မြင်ရတဲ့ ဖန်သားချပ်လို့ မြန်မာစာအဘိဓာန်ကျမ်းမှာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထား ပြန်ပါတယ်။ ပကတိအခြေအနေတွေကိုမျက်မှန်တပ်ပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း သိသာထင်ရှားစွာ တွေ့ရလေ့ရှိတယ်။

နောက်ပြီး “ကြေးမုံ” ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ကြေးမုံဆိုတာက အရိပ်ထဲအောင်ပွတ်တိုက်ထားတဲ့ ကြေးပြားပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တခြားသတ္တုပြားများကိုလည်း သုံးတာကို တွေ့ရတတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်မှန်ကို အသုံးပြုလို့ ရအောင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင် ထားတဲ့ “ကြေးမုံ” ဟာ မှန်တစ်မျိုးပါပဲ ။ “အရောင်ထွန်းတင်၊ကြေးမုံမြင်သို့၊ရုပ် သွင်လှပ၊သုခုမဟု ” ဆိုတဲ့ စာတောင်ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကြေးမုံကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ မှန်ရိုးရိုးကိုပဲကြည့်ကြည့် အဓိပ္ပာယ် ကတော့ ကိုယ်ရဲ့ သွင်ပြင်နဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို အပိုအလိုမရှိဘဲ သိရှိနိုင်ဖို့ ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ အခြေအနေမှန်ကို သိရှိဖို့ အတွက် မှန်ကြည့်ကြတာလေ။

“မှန်” ဆိုတဲ့ နေရာမှာ “ကြည့်မှန်” တို့ “ကြေးမုံ” တို့ နဲ့ ဆင်တူရိုးမှားဖြစ်တတ်တဲ့ “မှန်” ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရလည်း ရှိသေးတယ်။ မှန်ဆိုတာဖောက်ပြန်မှားယွင်းခြင်းကင်းတဲ့ ၊ တော်တည့်မှန်ကန်တဲ့ ၊ အစဉ်အမြဲဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ မှန်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို အထူးပြုသုံးစွဲတတ်တယ်။ မိုးမှန် ၊ လေမှန်၊ ရာသီမှန်တာ၊ မဇ္ဈာမှန်တာ၊ ကျောင်းတက်မှန်တာ၊ ရုံးတက်မှန်တာ၊ အလုပ်ဆင်း၊ အလုပ်တက်မှန်တာ စသည်ဖြင့် မှန်ကို မှန်တဲ့ အကြောင်းသိအောင် သုံးတတ်တာမျိုးလည်း ရှိပါသေးတယ်။

လူတစ်ယောက်၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခု၊ ခေတ်တစ်ခေတ်နဲ့ မှားမှု၊ မှန်မှုကိုလည်း အဲဒီခေတ်ကာလရဲ့ အနေအထားကို အသေအချာကြည့်ပြီး အကဲခတ်ရင်ရပါတယ်။ တချို့ကအချိန်တိုအတွင်း အကဲခတ်နိုင်သလို၊ တချို့ကိစ္စတွေကျပြန်တော့လည်း ကာလရှည်တစ်ခုကို မှန်မှန်ကန်ကန်ကြည့်ရှု အကဲဖြတ်ပြီးမှ အမှားအမှန်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ကာလများ အတွင်း၊ ဘယ်လိုပုံရိပ်တွေကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသလဲဆိုတာကို ရိုးသားမှတ်သားလေ့လာနိုင်မှ အဲဒီခေတ်ကာလရဲ့ အနေအထားကို သိရလိမ့်မယ်။

အရေးကြီးတာက ရွေ့လျားစီးပျောနေတဲ့ အဲဒီခေတ်ကာလကို ဘယ်သူတွေကမောင်းနှင်ခဲ့တာလဲ စေ့ငှစုံစမ်းကြရမယ်။ မောင်းနှင်မှုက ကောင်းမွန်ပြီး စီးပျောမှုကလည်း ထင်သာမြင်သာရှိ တယ်ဆိုရင် မဆိုးတဲ့ ကာလတွေလို့ ယေဘုယျကောက်ချက်ချနိုင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီခေတ်ကာလက နွားကျိုးကြီးတွေ ဆွဲနေတဲ့ လှည်းအိုကြီးလို တရွေ့ရွေ့လှုပ်နေတာမျိုးလား၊ ဒါမှ မဟုတ် လှည်းဘီးတွေ တအီအီအော်မြည်နေတာမျိုးလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ပတ်ကျိနဲ့ အပြေးပြိုင်နေသလို အခြေအနေမျိုးလားဆိုတာ ကြည့်ရှုအကဲဖြတ်နိုင်ရလိမ့်မယ်။ မောင်းနှင်ပဲ့ကိုင်သူက “ငါ့လှေငါထိုးပဲ

ခူးရောက်ရောက်” ဆိုတဲ့ အတွေးအယူမျိုးနဲ့ လူတွေသာ အဲဒီခေတ်ကာလကို မောင်းနှင်နေတာမျိုးဖြစ်နေရင်တော့ “ရွှေပြည်တော်မျှော်တိုင်းငေး” နေမှာ သေချာတယ်။

ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလဟာ ရက်ပေါင်းဘယ်လောက်၊ နာရီပေါင်းဘယ်လောက်ရှိမယ်ဆိုတာ မူလတန်းကလေးတောင် တွက်ချက်တတ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီကာလတွေအတွင်း ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှုတွေကို ကျွန်တော်တို့ ရှင်းလင်းမြင်သာစွာ အများကြီးတွေ့နိုင်သလို၊ ဖုံးဖိ ကွယ်ဝှက်ကြတဲ့ ဝှက်ဖဲတွေ၊ ရှုပ်ကွက် မြှုပ်ကွက်တွေကိုလည်း ဓမ္မတာအတိုင်း တွေ့ကြုံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တိုတယ်လည်း မပြောနိုင်သလို ရှည်တယ်လည်း မဆိုနိုင်တဲ့ အဲဒီငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလဟာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို ရုပ်လုံးကြွစေပါတယ်။ ကောင်းတဲ့ ဘက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတဲ့ ဘက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝါးတားတားလုပ်လို့ မရအောင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေလိမ့်မယ်။

အရင်က ကိစ္စတွေကိုထား “ငါးနှစ်” ဆိုတဲ့ ကာလရဲ့ ဖြတ်သန်းမှုကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကြည့်နေသလို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ နှာခေါင်းကြီးပွနေရင် ပွနေတာကို တွေ့ရမှာပဲ။ အဲဒီနှာခေါင်းပွကြီးကို နှာတံချွန်ချွန်လေးနဲ့ ပြောင်းပြီး ကြည့်လို့ မရဘူး။ ဝက်တစ်ကောင်လိုဖြစ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မောင်စကြဝဠာလို အဆီပိုမရှိတဲ့ ကြွက်သားအဖုအထစ်တွေနဲ့ လို့ မြင်တွေ့ချင်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ “ပစ်ကမီ” လူမျိုးကို အရပ်ပုလေးတွေကို ခြောက်ပေကျော်လူထွားကြီးလို့ မြင်လို့ မရဘူး။ အရှိကိုအရှိအတိုင်းမြင်တွေ့ရလိမ့်မယ်။

မှန်ထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ ပုံရိပ်တွေဟာ ပကတိအနေအထားရဲ့ ပုံရိပ်တွေဖြစ်နေတတ်တယ်။ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို ချောမောလှပတဲ့ တောင့်တင်းသန်မာတဲ့ တခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်နဲ့ အစားထိုးလို့ မရဘူး။

မှန်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ပုံရိပ်ဟာ တခြားသူရဲ့ ပုံရိပ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်ပုံရိပ်ဖြစ် နေလေတော့ ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့ အင်္ဂါရုပ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစားကိုပဲ မြင် ရလိမ့်မယ်။ နဖူးမောက်၊ နှာခေါင်းကောက်ကောက်နဲ့ လူဖလံကလေးက “အာနီး” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထင်နေလို့ မရဘူးလေ။

ဒီအတိုင်းပဲ “ငါးနှစ်ရာသီဗမာပြည်” ရဲ့ ပုံရိပ်ကို ကြည့်ကြမယ်ဆိုရင် မှန်မှန်ကန်ကန်တွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူနဂိုရှိရင် နားကိုင်းထွက်မှာ ဖြစ်သ လို၊ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ နေတဲ့ လူမမာကြီးဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း သူ အိုသူနာကြီးလိုတွေ့ရမှာ ပဲလေ။ ဘယ်သူမှ လိုတိုးပိုလျှော့လုပ်လို့ ရမယ် မထင်ဘူး။ သူရဲ့ ပကတိအတိုင်း သူပုံရိပ်ကို တွေ့ရမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီငါးနှစ်ရာသီဟာ ဦးနှစ် ငါးနှစ်ရာသီမဟုတ်တဲ့ အတွက် အလွန်နီးကပ် တဲ့ ၂၀၁၀ ကနေ ၂၀၁၅ ဆိုတဲ့ ငါးနှစ်တာကာလပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော် ပုံရိပ်တွေကလည်း ဝဝေါးနေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ မှန်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ အ လွန်ရှင်းလင်းပြတ်သားတဲ့ ပုံရိပ်မျိုးတွေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ မြင် ကွင်းကျယ်ကျယ်တွေ့ရမှာ ပါ။

အဲဒီထဲမှာ အလိမ်အညာတွေကို အမှန်အကန်လို့ ထင်အောင် ဖန်တီး ထားတာတွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ပြောပြီး ခွေးဝမ်း သာအောင် လေလည်ပြနေတာတွေကို ကြုံရလိမ့်မယ်။ ဝါးလုံးကြီးတစ် လုံးကို တွေ့နေပါလျက်နဲ့ ဝါးခြမ်းပါလို့ ငြင်းဆိုလိမ်ညာမျိုးတွေကိုလည်း တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အပေါစားမျက်လှည့်ဆရာရဲ့ လမ်းဘေးမျက်လှည့်ဝိုင်း က ပဉ္စလက်ပညာတွေကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ရလိမ့်မယ်။ နား လှည့်ပါးရိုက်တတ်တဲ့ “နှစ်ကျပ်ကွက်” တွေကိုလည်း ပေါပေါပဲပဲမြင်ရမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲကို ကြည့်နေရသလိုပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပကတိအမှန်တရားတွေကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ရလိမ့်မယ်။

တကယ်ပါပဲ၊ ငါးနှစ်လောက်မှန်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဟောဒီမြန်မာပြည်ဆိုတဲ့ ဒေသကြီးကို ငါးနှစ်လောက်မှန်ကြည့်သလို ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီငါးနှစ်အတွင်း အဲဒီအရပ်ဒေသကြီးနဲ့ အဲဒီအရပ်ဒေသကြီးက လူတွေရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မှန်ကြည့်နေသလို စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေချာချာကြည့်တာပါ။အဲဒီတော့ ဘာတွေ့တယ်ထင်သလဲ။ ဘာတွေ့ထူးတူးခြားခြားဖြစ်နေတာတွေ တွေ့နေရတယ်မှတ်သလဲ။ ဆင်းရဲတာပြောင်းမသွားဘူး၊ အုပ်စိုးသူတွေ အလှည့်ကျ ချမ်းသာသွားကြတာ ပြောင်းမသွားဘူး။ ကမ္ဘာ့အဆင်းရဲဆုံးနိုင်ငံဘဝကလည်း မကျွတ်သေးဘူး။

ငါးနှစ်လောက်မှန်ကြည့်ကြည့်တဲ့ အခါ အရင်ကနဲ့ အခု (ယခင်နဲ့ ယခု)ဟာ ထူးထူးခြားခြားပြောင်းလာတာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ။

ထက်ကျော်

(၂၀၁၁ မှ ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွင်း First Weekly ဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော

ဆောင်းပါးများကို စုစည်းထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။)

* * *

ကမ်းပြိုရင်သောင်ထွန်းလိမ့်မယ်

တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကမ်းပြိုရင် အခြားတစ်ဖက်ကမ်းမှာ သောင်ထွန်း
တတ်တယ်ဆိုတဲ့ မြန်မာဆိုရိုးစကားတစ်ခုရှိတယ်။ အလွန်မှန်ပါတယ်။
တစ်ဖက်မှာ ပြိုကျပျက်စီးလာရင် တခြားတစ်ဖက်မှာ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်
လာတတ်ပါတယ်။ မြစ်ကြောင်းတစ်ခုမှာ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကမ်းပြို
လာပြီ ဆိုရင်တော့ တခြားတစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကျယ်ပြန့်တဲ့
သောင်ပြင်ကြီးတစ်ခု ပေါ်လာတတ်တယ်။ သောင်ထွန်းလာတတ်တယ်။

ဒီတော့ ကမ်းပြိုနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေတွေ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့
အတွက် ဒီဘက်မှာ သောင်ထွန်းရတာမျိုးဖြစ်တယ်။
သောင်အရင်ထွန်းပြီးမှ ကမ်းပြိုကျတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို နားလည်
ရမယ်။ ဒါကို မြစ်နား ချောင်းနားမှာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတွေ သိပါတယ်။
အတွေ့အကြုံအရ ဒီစကားကိုလည်း လက်ခံကြပါတယ်။ တစ်ဖက်မှာ
ကျယ်ပြန့်တဲ့ သောင်ကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်တာဟာ သောင်ရဲ့
အရည်အချင်းတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲမဟုတ်လား။ ကမ်းပြိုတဲ့
အကျိုးအကြောင်းတွေကိုလည်း ဆက်စပ်လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် နား
လည်လာကြလိမ့်မယ်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံရေးကမ်ပွဲတွေ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ၁၉
၆၂ ခုနှစ်ကစပြီး ကမ်းပြိုတာပါပဲ။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်မှာ တရားဝင်အစိုးရဆီ
ကနေ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းခဲ့တယ်။ အင်မတန်ရယ်စရာကောင်းတဲ့
အကြောင်းပြချက်နဲ့ ပါပဲ။ ပြည်ထောင်စုကြီး ချောက်ထဲကျဖို့ လက်တစ်
လုံးအလိုကို ရောက်နေလို့ ကယ်တင်ခဲ့ရတာပါဆိုတဲ့ အပြောနဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။
ကယ်တင်ရှင်ကြီးများ ရဲ့ စေတနာက တကယ်လေးစားစရာပါပဲ။
အဲဒီအချိန်တုန်းကဆိုရင် စစ်တပ်ကို ပြည်သူတွေက အကြည်ညိုမပျက်
သေးဘူး။

‘ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး’ ဆင်နွဲ့ခဲ့တဲ့ တပ်မတော်၊ ‘ကေအမ်တီ’ကို တိုက်ထုတ်ခဲ့တဲ့ တပ်မတော်၊ ‘ရီအင်ဂျာ’ကို ချေမှုန်းခဲ့တဲ့ တပ်မတော် အဖြစ် လေးစားကြည်ညိုနေရတဲ့ ကာလမဟုတ်လား။ အာဏာသိမ်းခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းဆိုသူကလည်း လူထုချစ်ခင်လေးစားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို ပြကာ၊ ပြကာနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်မျှော်မှန်းတဲ့ နိုင်ငံတော်မျိုးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်မှာ ပါဆိုပြီး သူ့အာဏာသိမ်းခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို ‘လန်ကြုတ်’ ဇာတ်ခင်းပြလားပြရဲ့။

။

ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံတကာမှာ စစ်တပ်အာဏာသိမ်းတဲ့ ကိစ္စကို နှာခေါင်းရှုံ့ကြလေတော့ တိုင်းပြည်ကို စစ်တပ်က ရေရှည်မအုပ်ချုပ်ပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်မျှော်မှန်းတဲ့ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်နဲ့ တိုင်းပြည်ကို တည်ဆောက်အကောင်အထည်ဖော်မှာ ပါ ဆိုပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိသေးတဲ့ မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန် ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ဆိုတာကြီးကို ဖော်ဆောင်ပြီး လိမ်ညာအုပ်ချုပ်တော့တာပါပဲ။ အဲဒီ ‘မဆလ’ ပါတီမှာ က ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အာဏာသိမ်းစစ်ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းလေ။ အတွင်းရေးမှူးနဲ့ ဗဟိုကော်မတီဝင်တွေကတော့ သူနဲ့ မိုက်ဖော်ဆိုးဖက် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးငယ်တွေပဲဖြစ်ပါတယ်။

လူတွေကို အစားဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ အဝတ်ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ အနေဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခကနေ ကယ်တင်ဖို့ ဆိုပြီး စစ်ဗိုလ်လူထွက်တွေဟာ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီရဲ့ ‘အညမည’ သဘောတရားတွေနဲ့ ကယ်တင်လိုက်တာ လူတွေဟာ ပိုမိုကျပ်တည်းဆင်းရဲလို့ သွားရတော့တယ်။ သူတို့ မမှန်ကန်တော့ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်မှုတွေကလည်း မြန်မာပြည်နေရာအနှံ့မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတယ်လေ။ တစ်နည်းအားဖြင့်၁၉၆၂ နောက်ပိုင်းကစပြီး ကမ်းပြိုလာတော့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ အပြစ်ပုံချစရာ တရုတ်၊ ကုလားတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကြီးကို ဖျက်ဆီးနေသူတွေအဖြစ် ပုံဖော်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး လက်နက်ဆွဲကိုင်လာကြတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေကို လက်ညှိုးထိုးအပြစ်ပုံချပြီး တိုင်းရင်းသားတွေ မညီညွတ်လို့ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်နေရတာ။ ဒါကြောင့် တိုင်းရင်းသားတွေ စည်းလုံးညီညွတ်အောင် ‘တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေးပါတီ’ ကို ဖွဲ့စည်းပြီး တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်မယ်ဆိုပြီး ညာပြန်ပါတယ်။ လူထုကို မျက်စိလည်သွားအောင် လုပ်ပြခဲ့တယ်။ ဒီလိုလုပ်လို့ စစ်တပ်ခေါင်းဆောင်တွေဟာ သက်သာရာ ရမလားလို့ တရားခံရှာတာပါ။ တရားခံအစစ်က တရားခံအတုတွေကို ဘယ်လိုဖော်ထုတ်ဖန်တီးပေးမယ့် စားဝတ်နေရေးဒုက္ခအဖုံဖုံကို ခါးစည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ လူထုက အုံကြွဆန့်ကျင်ခဲ့လို့ မဆလနစ်ကိုယ်ခွဲ ‘တစည’ ကြီးလည်း ကျဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ‘၈၈အရေးတော်ပုံ’ ကြီးပေါ်လာပြီး ပထမစစ်အစိုးရဟာ ခုံပေါ်ကဆင်းပြေးရတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အခြေအနေကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းပေးဖို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ဗိုလ်စောမောင်ရဲ့ စစ်တပ်အစိုးရသစ်ထပ်ပြီး တက်လာပြန်တယ်။ တရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပပေးမယ်ဆိုပြီး ရွေးကောက်ပွဲတစ်ခု ကျင်းပခဲ့ပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ကမ်းပြိုလို့ သောင်ထွန်းနေတဲ့ လူထု ဟာ အတိုက်အခံပါတီကို အပြတ်အသတ်မဲပေးခဲ့ကြတယ်။ စစ်ဗိုလ်စစ်သားတွေ လှည့်ဖြားတည်ထောင်ထားတဲ့ ပါတီကလွဲရင် ‘အောင်နက်’ကြီးပဲ မဲပေးရ ပေးရ ပေးလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ တကယ်ပဲ မဲပေးခဲ့တာပါ။

ဒီတော့ အတိုက်အခံပါတီက မဲအပြတ်အသတ်နဲ့ အောင်ပွဲခံခဲ့ပါရဲ့ ။

ဒါပေမဲ့ လူလိမ်လူညာ စစ်အစိုးရဟာ တရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ

ရလဒ်ကို မတရားမမျှတစွာနဲ့ ဖျက်သိမ်းပြီး သူတို့ တစ်တွေပဲ အာဏာကို တစ်နည်းတစ်ဖုံအကြောင်းပြပြီး ထိန်းချုပ်ကြပြန်တယ်။ ပထမစစ်ခေါင်းဆောင်က ဗိုလ်ချုပ်စောမောင်၊ နိုင်ငံရဲ့ အရေးအရာအားလုံးကို ချုပ်ကိုင်ပြီး အုပ်ချုပ်ပြန်တယ်။ တိုင်းပြည်လည်း မွဲသထက်မွဲပြီး ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ ‘ကျွန်ုပ်တို့ပစ်တဲ့ သရက်စေ့’ လိုဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပြန်တယ်။ နိုင်ငံရေးကမ်းပါးကလည်း ပြိုသထက်ပြိုလာတဲ့ အခြေအနေပါ။

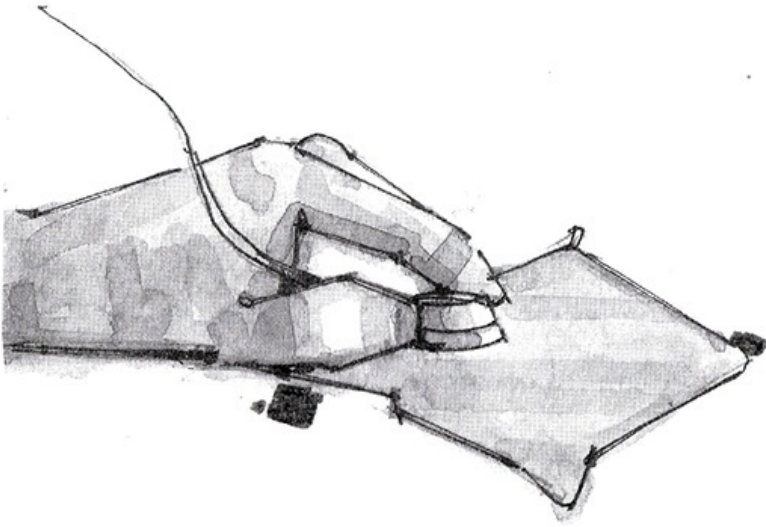
လူတွေရဲ့ ဒုက္ခကတော့ တောင်လိုပုံနေပါတယ်။ အဲဒီအစိုးရလက်ထက်မှာ ကမ္ဘာ့အဆင်းရဲဆုံးနိုင်ငံအဖြစ် တရားဝင်ဂုဏ်ပြုခံခဲ့ရပါတယ်။ ဘာဆို ဘာမှ မရှိတော့တဲ့ ပြည်သူတွေကလည်း အဲဒီဆင်းရဲ ဒုက္ခအပေါင်းက လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းစဟာ ရွေးကောက်ပွဲကပဲ ဖော်ဆောင်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။

ရွေးကောက်ပွဲက ဘယ်လိုဖော်ဆောင်ပေးရမလဲ။ ကမ်းပြိုတာတွေများ ရင် သောင်ထွန်းတတ်တဲ့ သီအိုရီအတိုင်းပေါ့။ စစ်အစိုးရအဆက်ဆက်ရဲ့ ဖိနှိပ်ကျွန်ပြုမှုကြောင့် လူထုကြီးဟာ ဆင်းရဲတွင်း နက်ခဲ့ရတာကို အားလုံးအသိပါ။ ဒီတော့ ကျွန်ပြုခံရသူတွေက ထပ်ပြီး ကျွန်ပြုဦးမယ့်ဘက်မှာ ရပ်တည်မလား။ ကျွန်ပြုခံနေရတဲ့ သူတွေဘက်ကနေရပ်တည်ပြီး အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို လိုချင်ကြတဲ့ လူတွေဘက်က ရပ်တည်မလား။ အဖြေကိုကြည့်ရတော့မယ်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်လောက်က စပြီး ကမ်းပါးကပြိုနေတာပါ။ အရပ်မှာ သောင်ထွန်းနေတာလည်း အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သောင်တူးစက်တွေ ပိုင်ဆိုင်ထားကြတဲ့ သူတွေက အဲဒီသောင်တွေကို တူးထုတ်ပစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး နည်းနာအမျိုးမျိုးနဲ့ ပါပဲ။ အခုလိုကမ်းတွေ အကြီးအကျယ်ပြိုနေတဲ့ ကာလမှာ ကမ်းပါးကလည်း မရပ်မနားပြိုနေလို့ သောင်

တွေအကြီးအကျယ် ထွန်းလာတာကို တွေ့ရမလား။ သောင်တူးဖက်များ
ကပဲ သောင်တွေကို ဖြိုဖျက်တူးထုတ်မလား။ ကြည့်ရတော့မယ်။ ဒီနေ့
ကာလမှာ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ လည်း ကမ်းပြိုနေတာအမှန်ပဲ။ တခြားတစ်
ဖက်ကမ်းမှာ လည်း သောင်ထွန်းနေတာအမှန်ပဲ။ ဒီတော့...။

* * *

ခေတ်အဆက်ဆက် နာတာရှည်ကို ဆေးမြီးတိုနဲ့ ကုခဲ့ကြသူများ

ရောဂါရနေတာကတော့ကြာပြီ တစ်ရက် နှစ်ရက်၊ တစ်လ နှစ်လ မ
ဟုတ်ဘူး ။ နှစ်နဲ့ ချီပြီး ကြာလာခဲ့တာ။ နှစ်တောင်နည်းနည်းမထင်နဲ့ ။
ရာစုနှစ်သက်တမ်းရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ရှိခဲ့ပြီ။ ရောဂါမဖြစ်ခင်တုန်းက
တော့ ချောပျံ့ လှပ၊ မျက်နှာပန်းလှပ။ ဘယ်ကိုသွားသွား၊ ဘယ်သူနဲ့ ပြု
ငြိပြိုင် ‘ဘယ်သူပြိုင်လို့ လှပါတော့နီင’ ဆိုတဲ့ အတိုင်း ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား

နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ရောဂါဆိုးရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကစပြီး အလှလည်း ပျက် ၁၀လည်း ပျက်ခဲ့ရတာကြာပြီ။

လူတိုင်းငေးကြည့်ရတဲ့ သူက အပိုင်စီးသိမ်းပိုက်ခဲ့တဲ့ သူတွေရှိတယ် ။ သူတို့ လက်ထဲရောက်ပါပြီဆိုကတည်းက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ကြီးလည်း ရောဂါပေါင်းစုံရပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ရတာ။ တဖြည်းဖြည်း အသားအရေတွေလည်း ခမ်းခြောက်ပျက်စီးလာရာကတစ်ဆင့် နဂိုရေမစိုပြည်တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ရောဂါဘယပေါင်းစုံရဲ့ ဖိစီးမှုနဲ့ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့တာ။ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါနဲ့ ပေးတဲ့ ဆေးက တခြားဆီဖြစ်နေတော့ လူမမာက သက်သာတယ်မရှိဘူး။ ပိုလို့ သာဆိုးလားပြီး သချင်းကုန်းကို မျက်စောင်းထိုးနေရတဲ့ အခြေအနေဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။

ဒေါက်တာရမ်းကုတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာပါတယ်။ ဟိုဆေးဒီဆေးတွေလည်း ပေးပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ အနာနဲ့ ဆေးကို တည့်အောင် ပေးနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ ‘ဒေါက်တာမရဏ’ တွေ၊ ‘ဒေါက်တာဂေါ်ပြား’ တွေမို့ ‘ရေဝေး’ကို ပြေးရဖို့ ပိုပြီးနီးနီးလာသလိုပါပဲ။ ရောဂါအကဲဖြတ်ချက်ကလည်း မမှန်၊ ဆေးကလည်း မ လိုက်လေတော့ လူမမာမှာ သေမယ့်ရက် လက်ချိုးပြီးစောင့်နေရသလိုပဲ။

တကယ်က သေသွားတယ်ဆိုရင်လည်း သေသွားသလို ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ် ဆရာပြောင်းပြီး ကုချင်လည်း ကုရမှာ ပေါ့။ အခုက လူမမာက သေလည်း သေတာမဟုတ်၊ ရှင်လည်း ရှင်တာမဟုတ်။ ဝေဒနာပေါင်းစုံကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရတာ။ ဒီရောဂါသက်သာသလို လိုဖြစ်လာရင်ဟိုရောဂါက ထပ်ဖြစ်၊ ဒီဝေဒနာမပျောက်ခင် နောက်တစ်မျိုးက ထပ်မပေါ်နဲ့ လုံးချာလိုက်နေတာ အတော်ကြာပါပြီ။

ဆေးမှားပေးလို့ ဆေးမှားသောက်နေရတဲ့ လူမမာလိုလည်း တစ်ခါ တစ်ခါဖြစ်နေသေးရဲ့ ။ ကိုယ်က မသိမတတ် နားမလည်ဘဲ ဆေးကုနေတဲ့ ဆရာဝန်အတုများ ရဲ့ လက်ထဲကို ဝကွက်အပ်ခြင်းခံရတဲ့ လူမမာလိုမျိုးပေါ့။ ခံစရာရှိတော့ လူမမာကခံပြီး စံစရာရှိတော့ ဆေးကုနေတဲ့ ဆရာသမားတွေက စံစားနေရတာအမှန်ပဲ။ အခုဖြစ်နေတာက လူမမာက ဘာရောဂါဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလည်း မှန်မှန်ကန်ကန်အကဲမဖြတ်နိုင်ကြဘူး။ နောက်ပြီး ဘယ်လိုစပြီးဖြစ်တယ်။ ဘယ်လောက်ကြာပြီ။ ရောဂါအနုအရင့်နဲ့ ဘယ်လိုဆေးမျိုးကိုဖော်စပ်ပြီး စနစ်တကျကုသရမယ်ဆိုတာလည်း မသိဘူး။ ကြုံရာဆေးကို ကြုံသလိုတိုက်နေ၊ ကျွေးနေတော့ ဒီလူမမာ ဘယ်မှာ နာလန်ထပါတော့မလဲ။

တစ်ခါတစ်လေကျတော့ ဆေးပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ မသိတဲ့ ၊ မတတ်တဲ့ ၊ မကျွမ်းကျင်တဲ့ လူက ထင်ရာမြင်ရာဆေးတွေကို ပေးပြီး ဆေးကုလိုက်တဲ့ အခါမှာ အနာတခြား ဆေးတခြားဖြစ်ပြီး လူနာခမျာ ဖွပ်သထက်ညစ်ဆိုသလိုဖြစ်ကြရတယ်။ ဆေးတွေရဲ့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေကြောင့် လူမမာဟာ မူလရောဂါအရှိန်ထက် ပိုပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံရတာမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်။ ‘ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်ထိုးဆေးအတွက်လေး’ ဆို တာမျိုးအခြေအနေကို လက်တွေ့ခံစားရတော့တာပေါ့။

တစ်ခါတစ်ခါ လူနာခမျာ မသိနားမလည်တဲ့ ဆေးကုသပေးသူကြောင့် ဆေးရဲ့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေကို ခံစားရတာမျိုးတွေရှိတယ်။ တစ်ခါက နှစ်ခါဖြစ်လာတာဟာ အဲဒီကိစ္စတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်လွှဲလို့ ရနိုင်ပေမယ့် ကြာလာတော့ ဆေးယဉ်ပါးတဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ကြုံလာရလေ့ရှိတယ်။ ဆေးမှန်မှန်မသောက်နိုင်ဘဲ ပျက်ကွက်တယ်ဆိုရင် ဆေးကုသဖို့ ခက်တတ်တယ်။ ရောဂါပျောက်ဖို့ အတွက်လည်း ခဲယဉ်းလိမ့်မယ်။ ဥပမာ တီဘီရောဂါကိုပဲကြည့်လေ။

လူမမာကြီးဟာ အနာတခြား၊ ဆေးတခြားဖြစ်နေခဲ့တာကြာပြီ။ တတ်ယောင်ကားနဲ့ ကိုယ်ကျိုးရှာဆေးကုစားနေကြတဲ့ လူတွေနဲ့ ပြသခဲ့တာလည်း ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေသာကြာလာခဲ့တယ်။ လူနာရဲ့ အခြေအနေက သိပ်ထူးခြားမလာဘူး။ တိုးလို့ သက်သာလာတာမျိုးမရှိဘူး။ ဒီတော့ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီဆိုတော့ အကဲခတ်လို့ ရပါပြီ။ နာတာရှည် လူမမာကြီးကို ဆေးမီးတိုတွေနဲ့ များ ကုသနေသလား။ နာတာရှည်ဖြစ်နေတဲ့ လူမမာဆိုတာဆေးမီးတိုနဲ့ ကုလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ။

တကယ်က လက်ရှိမြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေက နာတာရှည်ရောဂါသည် ကြီးလိုဖြစ်နေခဲ့တာ အမှန်ပါ။ တိုင်းပြည်ကို တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ အစိုးရအဆက်ဆက်ဟာ ဒေါက်တာရမ်းကုတို့၊ ဒေါက်တာမရဏတို့ ဖြစ်ခဲ့တာမို့ လူနာဟာသက်သာပျောက်ကင်းတဲ့ အနေအထားကို ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး။ တစ်စုံတစ်ရာ သက်သာသလိုလိုဖြစ်တဲ့ အခါ ဖြစ်လာလိုက်၊ အသည်း အသန်ဝေဒနာခံစားရတဲ့ အခါ ခံစားရလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေခဲ့လေတော့ ကာလရှည်ကြာလာတဲ့ အခါ အနာသေးသေးက အနာကြီးကြီးဖြစ်လိုဖြစ်၊ ရောဂါသေးသေးက ရောဂါကြီးကြီးဖြစ်လာခဲ့တာကို လက်တွေ့အခြေအနေများ အရ သိသာထင်ရှားလှပါတယ်။ ရိုးရိုးရောဂါဖြစ်တာကို အနာနဲ့ ဆေးတည့်အောင်ပေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ကင်းမဲ့နေတဲ့ ဆရာတု၊ ဆရာညာ၊ ဆရာအသပြာတွေကြောင့် လူမမာဟာ နာတာရှည်ဖြစ်လာခဲ့ရတာဖြစ်ပါတယ်။

သေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှာ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် အသက်ရှင်လာခဲ့ရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ လက်တဲ့ စမ်းပြီး ဟိုဆေးဒီဆေးတွေနဲ့ ကုသခဲ့ပေမယ့် အဲဒီဆေးတွေဟာ အတုတွေဖြစ်နေတာကြောင့် ပျောက်ကင်းသက်သာရမယ့်အစား ဆေးရဲ့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများ ဒဏ်ကြောင့် အသစ်အသစ်သောရောဂါတွေသာ ထပ်တိုးလို့ ရလာခဲ့ရတယ်။ ဆရာလည်း စုံ၊

ဆေးလည်း စုံခဲ့ပေမယ့် လူမမာကတော့ မသာပုံပေါက်လာခဲ့ရတာကို ကာယကံရှင်သာမက အိမ်နီးချင်းတွေတောင် သိလာခဲ့တယ်။

တစ်လောကတော့ အရင်တတ်ယောင်ကား ဆရာတွေကို ဖယ်ရှားပြီး ဆရာသစ်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူရဲ့ သတင်းကြီး ကျော်ဇောမှုက လူမမာကို ငုတ်တုတ်ထထိုင်တော့မတတ် အားတက်ခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်လက်တွေ့ကုသကြည့်တဲ့ အချိန်ရောက်မှ သာ သူရဲ့ ပညာ၊ သူရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ဆေးလိုက်မလိုက်ကိုသိရမှာ ပါ။ တကယ်ပဲ လူမမာအပေါ်မှာ စေတနာစစ်စစ်မှန်မှန်လည်း ထားပြီး ကြိုးကြိုးစားစားကုသပေးလေမလား စောင့်ကြည့်ရပေဦးမယ်။ အရင် အရင်က ဆရာတွေကတော့ လူမမာရောဂါပျောက်ကင်းချမ်းသာဖို့ ထက် လူနာနဲ့ အိတ်ကပ်ပြားချပ်ချပ်ထဲက အသပြာရသလောက်ကို ခွာယူဖို့ သာ ကြိုးစားခဲ့ကြ၊ ခွာယူခဲ့ကြတာလေ။

တကယ်က ဆေးဆရာဆိုတာ ကတိသစ္စာတည်ဖို့ လိုပါတယ်။ ‘ကတိသစ္စာတည်သောခါ၌ ၊ဩဇာလေးနက်၊ပေါ်ဆီတက်၍ ၊နွယ်မြက်သစ်ပင်၊ဆေးဖက်ဝင်၏။’ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးဆရာက ကိုယ်ပေးထားတဲ့ ကတိလည်း မတည်၊ ပြောထားတဲ့ စကားကိုလည်း လေးစားအကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှုနည်းပါးခဲ့ရင် သူ့ဆေးဟာ မစွမ်းသလို သူကုသပေးနေတဲ့ လူမမာဟာလည်း ရောဂါမသက်သာခဲ့ဘူးပေါ့။

အခုတော့ ဆရာတစ်ယောက်ပြောင်းခဲ့ပြီ။ မြန်မာပြည် နာတာရှည်ကြီးကို ကုသဖို့ ဆရာတစ်ယောက်ပြောင်းခဲ့ပါပြီ။ သူ ဘယ်လောက်အရည်အချင်းရှိပြီး လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တယ်ဆိုတာ အိပ်ရာပေါ်က လူမမာကြီးက သက်သေခံလိမ့်တယ်။ အဲဒါကို စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်။

* * *

၁၇ဖွဲ့လား၊၁၅ဖွဲ့လား

အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးအတွက် ကြိုးပမ်းနေကြတယ်လို့ ကြားရတယ် ။ တကယ်အစစ်အမှန် ဆန္ဒနဲ့ လား။ ‘လူရိုသေအောင်၊ရုံးတက်ပြနေတာ လား’ ဆိုတာကိုတော့ ကာယကံရှင်များ နဲ့ ဘုရားသခင်သာ အသိဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်။ တကယ်ကို အပစ်အခတ်ရပ်စဲချင်ကြတယ်၊ တကယ်ကိုပဲ ငြိမ်းချမ်းရေး တည်ဆောက်ချင်ကြတယ်ဆိုရင် လျှို့ဝှက်ချက်တွေ၊ အဖုံးအကွယ်တွေမရှိဘဲ လုပ်ဆောင်ကြဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ရှေ့တွင် တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာမှာ တစ်မျိုး လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို ရှောင်ကြရလိမ့်မယ်။ နှစ်ဖက်မျက်နှာနဲ့ စကားနှစ်မျိုးပြောတာမျိုးတွေကို ရှောင်ရလိမ့်မယ်။

တစ်ဖက်က အပစ်အခတ်ရပ်စဲဖို့ အဖွဲ့ ၁၇ ဖွဲ့နဲ့ လက်မှတ်ထိုးကြဖို့ လိုလားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားတစ်ဖက်ကတော့ ၁၅ ဖွဲ့နဲ့ ပဲ လက်မှတ်ထိုးမယ်လို့ ကြားနေရတယ်။ အတွင်းဆွေးနွေးမှုနဲ့ အပြင်ဆွေးနွေးမှုဆိုတဲ့ ဆွေးနွေးပွဲကလည်း နှစ်မျိုးရှိသတဲ့ ။ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့စိတ်ဆန္ဒနဲ့ အဆိုပြုမှုအောင်မြင်မယ်ဆိုတာတော့ မသိတော့ပါဘူး။ ပြည်ထောင်စု ငြိမ်းချမ်းရေးဖော်ဆောင်မှုကော်မတီ (UPWC)နဲ့ တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့များ ၏ တစ်နိုင်ငံလုံး အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးဆိုင်ရာ အဆင့်မြင့် ညှိနှိုင်းရေး ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ (SD)တို့ နဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံး အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး သဘောတူစာချုပ် (NCA)မူကြမ်းဆွေးနွေးပွဲတွေဆီက ကြားရတဲ့ အသံတွေဟာ တစ်ခုခုတော့ အဖုအထစ်ဖြစ်

နေသလိုပါပဲ။

ဒီကိစ္စတွေဟာ အစိုးရနဲ့ တိုက်ပွဲတွေအကြီးအကျယ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုးကန့်အဖွဲ့ (MNDA)နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပလောင်အဖွဲ့ (PSLA/TNLA)နဲ့ ရက်ခွိုင်တပ်ဖွဲ့ (AA)တို့ ကို အစိုးရက လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အကျိုး အကြောင်းတွေကစပြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရတာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းတွေ နဲ့ လည်း လက်မှတ်ထိုးဖို့ ခေါင်းယမ်းနေတာ အမှန်ပါပဲ။ တကယ်က (PSLA/ TNLA)အဖွဲ့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လကုန်ပိုင်းတုန်းက ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း မူဆယ်မြို့မှာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံမကောင်းစွာပဲဘာအဖြေမှ မရခဲ့တဲ့ ဆွေးနွေးပွဲအဖြစ် ပြီးဆုံးခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ပြည်ထောင်စုအဆင့် အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးလုပ်ဆောင်နေတဲ့ အဖွဲ့တွေထဲက ၁၄ ဖွဲ့ကို အစိုးရက လက်ခံပါတယ်။ ကချင်အဖွဲ့ (KIO/KIA)ကို ပါထပ်ပြီး ပေါင်းထည့်မယ်ဆိုရင် အားလုံး ၁၅ ဖွဲ့ပေါ့။ အဲဒီအဖွဲ့တွေနဲ့ ပဲ လက်မှတ်ထိုးမယ်လို့ အစိုးရကဆိုပြီး ကျန်တဲ့ အဖွဲ့တွေကို နည်းလမ်းတစ်ခုရှာပြီး ဆက်လက်ညှိနှိုင်းတာမျိုးကိုပဲ လုပ်ချင်ပါတယ်။ တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းတွေကတော့ အရင်တုန်းက နှစ်ဖက်တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတိုက်ပွဲဖြစ်စဉ်တွေမှာ လည်း နှစ်ဖက်ထိခိုက်နစ်နာမှုတွေရှိပါတယ်။ ဒါကို နှစ်ဖက်စလုံးက သဘောထားကြီးကြီးထားပြီး ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး ရရှိဖို့ အတွက် ဦးတည်ဆောင်ရွက်ဖို့တယ်လို့ မြင်နေကြပါတယ်။ အဖွဲ့အစည်းအားလုံးပဲ ဒီစာချုပ်မှာ ပါဝင်လက်မှတ်ထိုးသင့်တယ်လို့ မြင်နေကြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ နားလည်ရခက်တာက အင်အားကြီးမားတဲ့ ‘ဝပြည်သွေးစည်းညီညွတ်ရေးတပ်မတော်’ (WSP/UWSA)နဲ့ မိုင်းလားအဖွဲ့ (MDAA)

တို့ ကတော့ အဲဒီလက်မှတ်ရေးထိုးမယ့် အဖွဲ့တွေနဲ့ မလာဘဲ တသီးတသန့်ရပ်တည်နေကြတယ်ဆိုတာကို တွေ့နေရတယ်။ အဲဒီတပ်ဖွဲ့တွေက ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စကို တသီးတသန့် အစိုးရနဲ့ ဆောင်ရွက်နေလို့ လား။ သီးခြားစာချုပ်တွေများ ရှိနေလို့ လား စဉ်းစားရခက်ပါတယ်။ တိုင်းရင်းသားအဖွဲ့အစည်းအားလုံးထဲမှာ သူတို့ က ပါဝင်လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းမပြုတာကို အစိုးရက ဘာလို့ လက်ခံရသလဲဆိုတာကလည်း ပဟေဠိ တစ်ခုဖြစ်နေတာကို စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး လေ့လာနေကြတဲ့ သူတိုင်း သိနေကြပါတယ်။

တချို့ကို ဦးစားပေးပြီး တချို့ကို မျက်နှာသာမပေးတာမျိုးတွေဟာ မိသားစုတိုင်းမှာ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ကာယကံရှင်များ ရဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးမှုတွေကြောင့်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါကို ယေဘုယျနားလည်နိုင်ပေမယ့် ဘာကြောင့် ကောင်းသူကကောင်းပြီး ဆိုးသူကဆိုးနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ခွဲခြားနားလည်နိုင်ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘဆိုတာ သားသမီးတွေအပေါ်မှာ ခွဲခြားဆက်ဆံတာမျိုးက နည်းတတ်ပါတယ်။ စိတ်ဆိုးစရာရှိရင် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တတ်ပေမယ့် စိတ်ပြေတဲ့ အခါ သားသမီးဆိုတာ သားသမီးပါပဲ။ အားလုံးဟာ ကိုယ့်သားသမီးတွေပါပဲ။ နားလည်ခွင့်လွှတ်ကြလေ့ရှိပါတယ်။

တိုင်းရင်းသားတွေဟာ အကျိုးအကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ပုန်ကန်ကြလေ့ရှိတယ်။ ဒါဟာ နိုင်ငံတစ်ခုတည်းမှာ သာ ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတော်တော်များများမှာ တွေ့ရတတ်တယ်။ အရင်ကလည်း တွေ့ဖူးတယ်။ အခုလည်း တွေ့ရတယ်။ နောင်မှာ လည်း တွေ့ကြုံရဦးမှာ သေချာတယ်။ ပြည်တွင်းစစ်ကင်းမဲ့တဲ့ နိုင်ငံဆိုတာ အလွန်ရှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ အစိုးရတိုင်းဟာ သူတို့ နိုင်ငံမှာ ဖြစ်ပွားနေလေ့ရှိတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ငြိမ်း

အောင် ငြိမ်းခဲ့ကြတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်လေ့ရှိကြတယ်။

ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်တယ်ဆိုတာ အတိတ်ကပြစ်ချက်တွေ၊ အနာအဆာတွေကို ပြန်လည်တူးဆွနေကြဖို့ မဟုတ်ဘူး ။ မပြေနိုင်၊ မငြိမ်းနိုင် လက်ညှိုးထိုးနေကြဖို့ မလိုဘူး။ နားလည်ခွင့်လွှတ်မှုမျိုးစုံနဲ့ စတင်တည်ဆောက်ရတာမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ပါးကိုက်လို့ နားကိုက်တာမျိုးက အဖြေကောင်းတစ်ခုကို ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ခွင့်လွှတ်သင့်တာကို ခွင့်လွှတ်ကြပြီး လက်တွဲအလုပ်လုပ်လို့ ရတဲ့ နေရာ၊ ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ဖို့ ပဲလိုတယ်။ ကြီးတဲ့ အမှုသေးစေ၊ သေးတဲ့ အမှုပျောက်ကွယ်စေဆိုတဲ့ ရင့်ကျက်သဘောထားကြီးမှုဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးသစ်ပင်ကို ရှင်သန်စေလိမ့်မယ်။

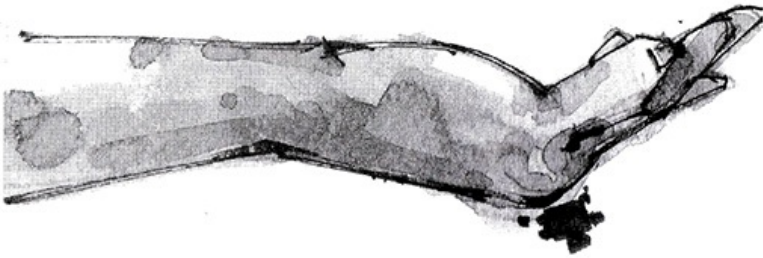
အခုအပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးဆိုတဲ့ ပထမအဆင့်ပန်းတိုင်ကို ရောက်ရှိဖို့ နှာတစ်ဖျားပဲလိုတော့တယ်လို့ ထင်တယ်။ သေချာပေါက်ရောက်ရှိတော့မယ့်အချိန်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအရှိန်အဟုန်နဲ့ အောင်ပန်းကို လှမ်းကိုင်ဆွတ်ခူးနိုင်ရမယ်။ ဒီအချိန်ကိုရောက်မှ ဘာလို့ အဆုံးရှုံးခံရမှာလဲ။ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက်နားလည်ခွင့်လွှတ်လို့ ရတဲ့ ကိစ္စတွေကို ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။ သင်ပုန်းချေလို့ ရတဲ့ ကိစ္စတွေကို သင်ပုန်းချေပြီး ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ အနာဂတ်ကို အေးအတူ ပူအမျှ လက်တွဲချီတက်ကြတာပေါ့။ ဒီလောကမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးထက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာမရှိတော့ပါဘူး။ ။ ငြိမ်းချမ်းရေးထက် လူထုကို စိတ်နှလုံးရွှင်ပြီးစေမယ့်အရာမရှိတော့ပါဘူး။

ဘာကြောင့်များ မဖြစ်လောက်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေအတွက် အနှစ်နှစ်အလလ၊ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြိုးပမ်းခဲ့ရတဲ့ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးကိစ္စတွေကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေရမလဲ။ အတွင်းဆွေးနွေးပွဲတွေ၊ အပြင်

ဆွေးနွေးပွဲ တွေ လုပ်ချင်ရတာလဲ။ ဖုံးကွယ်ထားရမယ့်ကိစ္စတွေ ဒီနေ့
ကာလမှာ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ပွင့်လင်းမြင်သာစွာ ဆက်လက်
ဆွေးနွေးပြီး ပြည်သူလူထုကြီးလိုချင်နေတဲ့ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး ပေါ်
ပေါက်လာရေးအတွက် ကြိုးပမ်းသင့်တယ်။ နောက်တစ်ဆင့်အနေနဲ့ တ
စ်ပြည်လုံး ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိအောင်ဆက်လက်ကြိုးပမ်းရလိမ့်မယ်။

သေနတ်သံတွေ ချုပ်ငြိမ်းပြီး ချိုးကူသံတွေပေါ်လာမှ ပြည်သူတွေရဲ့
စိတ်နှလုံးဟာ အေးချမ်းလိမ့်မယ်ဆိုတာ အားလုံးနားလည်စေချင်ပါတ
ယ်။

* * *

၂၁ရာစု မြန်မာ့ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်မှုဖြစ်စဉ်မှာ တချို့
လက်တွဲကြ၊ တချို့က ကျောခိုင်းကြ

တစ်ခါတစ်ခါ လက်တွဲညီညွတ်ကြပြီး တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျောခိုင်း

စွန့်ခွာသွားလေ့ရှိတယ်။ လက်တွဲတာဟာ မှန်ကန်ပြီး ကျောခိုင်းတာကို မှားယွင်းတယ်လို့ တော့ ပြောရခက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတွေပြောလေ့ပြောထရှိကြတဲ့ အမှားနဲ့ အမှန်ဆိုတာကလည်း မတူတဲ့ အယူအဆ၊ အတွေးအမြင်နဲ့ ခေတ်ကာလရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေက သတ်မှတ်တာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ဘက်က စင်းလုံးချောမှန်ကန်နေတဲ့ အရာတွေဟာ တစ်ဖက်လူအတွက်တော့ အကွေ့အကောက် အဖုအထစ်တွေနဲ့ ကြမ်းရှုနေတတ်ပါတယ်။

ဒါကလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ရှုထောင့်အသီးသီးကနေ ကြည့်နေရသလိုပါပဲ။ မတူတဲ့ အမြင်တွေရှိတတ်တယ်။ တစ်ဖက်ကကြည့်ရင် လက်ဖဝါးဖြစ်ပြီး ကျန်တဲ့ တစ်ဖက်ကကြည့်ရင်တော့ လက်ဖမိုးသာ မှန်တယ်လို့ ပြောခွင့်ရှိသလို လက်ဖဝါးဘက်ကို ရောက်ရှိနေတဲ့ လူကလည်း လက်ဖဝါးဆိုတဲ့ သူ့အမြင်ဟာ မှန်နေမှာ ပါပဲ။ ဒါက သူ့အမြင်နဲ့ သူ့တွေ့ရှိချက်တွေဟာ လုံးဝ မှန်ကန်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမြင်တွေကို တစ်လောကလုံးဆိုင်ရာ အမှန်တရားလို့ တော့ ပြောရခက်လိမ့်မယ်။ ဘယ်တစ်ဖက်ရဲ့ အမြင်ဟာ ဘယ်တစ်ဖက်ရဲ့ အမြင်သာဖြစ်တဲ့ အတွက် လုံးဝမှန်ကန်တဲ့ အမှန်တရားအဖြစ် သတ်မှတ်ရတော့ ခက်လိမ့်မယ်။ နှစ်ဖက်စလုံးဟာ သူလည်း မှန်တယ်၊ သူလည်း မမှားဘူးဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေတာကိုး။

အဲဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့နေရပြီဆိုရင် စိတ်ရှည်သည်းခံမှုတွေကို ကြိုးစားတည်ဆောက်ကြပေမယ့် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ တင်းမာတဲ့ အခြေအနေအထိ ရောက်သွားပြီဆိုရင် တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် အငြိုးတကြီး ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်တဲ့ ဘဝမျိုးကို ကူးပြောင်းသွားလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒါမကောင်းပါဘူး။ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ အခြေအနေတွေကို မနှစ်သက်လို့ ပိုပြီးကောင်းမယ်ထင်တဲ့ နေရာကို ရောက်ရှိနိုင်

အောင် ကြိုးစားရာက ပိုကောင်းမလာဘဲ ဆိုးတဲ့ ဘက်ကို ရောက်သွားခဲ့ရင် 'ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး' ဆိုသလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

ဟိုဘက်မှာ ဖြစ်ဖြစ် ဒီဘက်မှာ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ လက်ခံယုံကြည်ထားတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေရှိကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို မှားတယ်လို့ အလွယ်တကူ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ ။ ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး ရလာခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေမို့ သူ့ရှုထောင့်နဲ့ သူ မှန်နေမှာ ပါပဲ။ အဲဒါကို နားလည်သင့်တယ်။ ဒီလိုပဲ ဒီဘက်မှာလည်း ဒီဘက်က ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေလည်း ရှိနေပါလိမ့်မယ်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ရင် မတူသလို ခံစားကြရပေမယ့် တူသွားအောင် ညှိကြရင် တဖြည်းဖြည်းတူသွားပါလိမ့်မယ်။

လက်တစ်ဖက်မှာ လက်ချောင်းကလေးတွေက အတိုအရှည်မတူကြပါဘူး။ ပိန်တာရှိသလို ဝတာလည်း ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလက်ချောင်းကလေးတွေ စုစည်းညီညွတ်ကြမှ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို သယ်ဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်လား။ ဒါကို တချို့က နေရာတိုင်းမှာ ခလုတ်တိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အားလုံးကို တစ်ပြေးညီသတ်မှတ်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောထားမျိုးရှိကြတယ်။ အားလုံးအရွယ်နဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်တူညီအောင်လုပ်ဖို့ ဆိုရင် ဝတာတွေပိနအောင်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ရှည်တာတွေတိုအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုညီညွတ်မှ သာ တန်းတူရည်တူ အခွင့်အရေးပေးတော့မလိုလို ပြောတာတွေရှိတယ်။

အသွင်သဏ္ဌာန်နဲ့ အရွယ်အစားတူတာ မတူတာနဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုက ကွာသွားတာ မဟုတ်ဘူး ။ ပျားနဲ့ ပိတုန်းဟာ အဆိပ်ရှိသလို မြွေတွေမှာ လည်း အဆိပ်ရှိကြတယ်။ အဆိပ်နဲ့ ဒုက္ခပေးနေတဲ့ သတ္တဝါတွေကို မင်းကမိုးပေါ်ပျံနိုင်လို့ အခွင့်အရေးပိုယူ၊ မင်းတို့ ကတွင်းအောင်းနေကြတာပဲ အခွင့်အရေးလျော့ပြီးယူဆိုပြီး လုပ်လို့ မရဘူး

။ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေနဲ့ အဆင်ပြေဖို့ ဆိုရင် တစ်ပြေးညီလိုက်လျော
မှုရှိရလိမ့်မယ်။ နည်းတဲ့ သူကနည်း၊ များ တဲ့ သူကများ နေလို့ မရဘူး။
တစ်ပြေးညီဖြစ်နေရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို “ဇလုပ်တိုက်” တယ်မခေါ်ဘူး။

အမြင်နဲ့ အယူအဆဆိုတာ ဓမ္မတာပဲ ကွဲလွဲတတ်ပါတယ်။ ဒါကို ဘ
ယ်သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်လို့ ရမယ်မထင်ဘူး။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
အခြေအနေနဲ့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေကို စာနာနားလည်ကြည့်တတ်
ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ မတူတာတွေကို အနီးစပ်ဆုံး တူအောင်ညှိကြတာဟာ
စေ့စပ်ညှိနှိုင်းတာဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှုမဆို ရာနှုန်းပြည့်
အောင်မြင်ဖို့ ခက်တယ်။ ဝေးရာက နီးအောင်၊ နီးနိုင်သမျှ နီးသွားရာက
အောင်မြင်မှုရအောင် လုပ်ကြရတာမျိုးဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဆွေးနွေးပွဲတွေရဲ့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘောအရ တချို့က
ခေါင်းညိတ်လက်ခံကြ၊ တချို့က ခေါင်းယမ်းငြင်းဆန်ကြတာတွေကိုလ
ည်း တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ အပြစ်ဆိုစရာမဟုတ်သလို “ငါပစ်တာဝါဒ”
နဲ့ မာနထောင်လွှားစရာလည်း လိုမယ်မထင်ဘူး။ နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့
အကျိုးစီးပွားကို ဖော်ဆောင်နိုင်မယ့် အနေအထားရှိတာမျိုးဟာ
အောင်မြင်တဲ့ ဆွေးနွေးပွဲကိုဖြစ်ပေါ်စေပြီး တစ်ဖက်ဖက်ရဲ့
အကျိုးစီးပွားနဲ့ လွဲချော်မှုရှိနေသေးတယ် ဆိုရင်တော့
မအောင်မြင်တာမျိုးလည်း ရှိလိမ့်မယ်။

တကယ်ဖြစ်သင့်တာက လောလောဆယ် ကျောခိုင်းသွားတဲ့ လူတွေ
ကို ကိုယ့်ဘက်က ပြည်လှည့်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားတာ၊ လက်တွဲထား
တဲ့ သူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို အကောင်းဆုံးဖော်ဆောင်ပေးတာမျိုးတွေ
ဟာ ရှေ့ခရီးအတွက် အထောက်အကူဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်နဲ့ မတူ ကို
ယ့်ရန်သူဆိုတဲ့ သဘောထားမျိုးရှိနေရင်တော့ ကျောခိုင်းသွားသူဟာ ကို

ယ့်ဘက်ကိုပြန်လှည့်လာဖို့ ထက် တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားဖို့ သာများ တတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်၊ အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးရောက်မှ ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ် တစ်ကပြန်စနေရရင် ဘယ်မှာ ကောင်းပါတော့မလဲ။

တစ်ကယ်က ကျောခိုင်းသူတွေ ကျောခိုင်းသွားတာကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ အပြစ်မမြင်ပါနဲ့ ။ သူတို့ မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ သူတို့ မူ သူတို့ အယူအဆကို စွဲကိုင်ထားခွင့်ရှိပါတယ်။ သူတို့ ရဲ့ အနာဂတ်ကို သူတို့ စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးခွင့်ရှိပါတယ်။ သူတို့ အခွင့်အရေးပေးကိုး။ တကယ်က သူတို့ နဲလက်တွဲခွင့်ရအောင် မကြိုးစားနိုင်တာကသာ အဓိကဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ညှိမရနိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေဟာ ဘယ်ဆွေးနွေးပွဲမျိုးမှာ မဆို ရှိတတ်ပါတယ်။ အချိန်ယူပြီး ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြရင် အောင်မြင်သွားမှာ ပါ။ ဒါကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပေါက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆွေးနွေးပွဲကြီးငယ်တိုင်းမှာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

မတူတာတွေကို တူအောင်ညှိတာ အချိန်ယူရပါတယ်။ အပေးအယူ အလျှော့အတင်းလုပ်ရပါတယ်။ စိတ်ရှည်သည်းခံသင့်တာကို စိတ်ရှည်သည်းခံကြဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။ အရေးကြီးဆုံးက တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် ‘နှလုံးနာ’ အောင် မလုပ်မိဖို့ ပါပဲ။

* * *